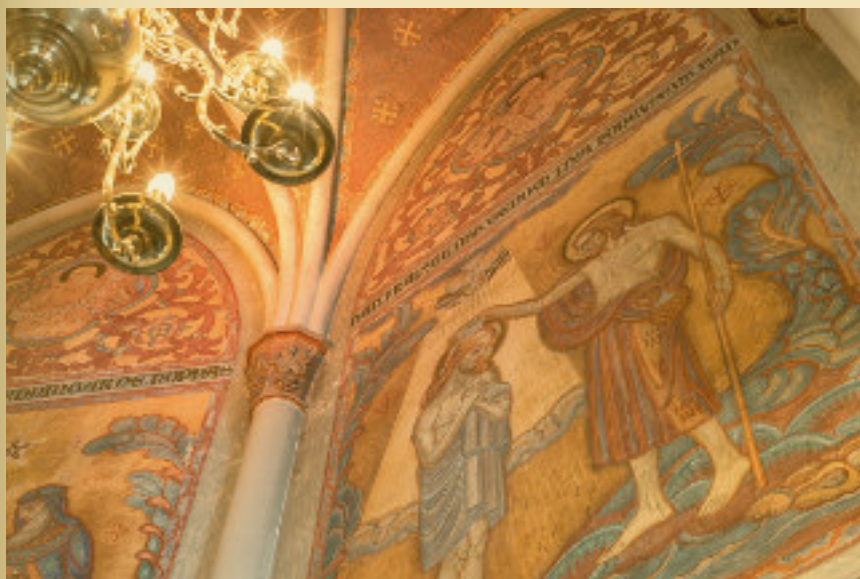


Gnostica

TIDSKRIFT FÖR RELIGION
OCH ESOTERISK FILOSOFI



LIBERALA KATOLSKA KYRKAN
I SVERIGE - DANMARK

Nr. 1.

8. ÅRGÅNG

MARS - APRIL 2020



LIBERAL KATOLSK KIRKE I DANMARK OCH SVERIGE

1925 **9 ÅR 5** 2020

DANMARKS OCH SVERIGES 95 ÅRS JUBILEUM

Trods det nye Corona-virus der skaber frygt og angst blandt mange mennesker i verden må vi parallelt med al information fra regering og myndigheder, statsepidemiologer og virologer holde vår egen tro stærk. Vi må meditere, måske/kanske læse kirkens lægmandstjenester Prim/Prima og Complim/Kompletorium, og samtidigt be Vidoms mestrene om den hjælp de kan bidrage med for at give tryghed og nedbringe effekterne af denne pandemi. Den åndelige krafts mulighed/møjlighed er fortsat ubegrænset. Den udfolder/uttrykker sig i det enkelte menneske og er stærkere end mange af os tror.

I Danmark og Sverige har kirken i år 95 års jubileum. Det er nemlig 95 år siden, at præsten og teosoffen Otto Viking (i Sverige var det præsten och teosofen Sigfrid Fjellander) introducerede Liberal Katolsk Kirke til danskerne og svenskerne. Med sig i bagagen havde de også den ældgamle/uråldrige visdomstradition. I de mange efterfølgende år byggede de stille og roligt/lugnt kirken op sammen med mange gode medarbejdere. I sommeren 1946 blev Otto Viking bispeviet/biskopsvigd på Besantgården, udenfor Nakskov. Otto Viking blev Nordens første Liberalkatolske biskop. På Besantgården blev årlige sommerskoler for både kirke og teosofi arrangeret. Efter Otto Vikings død 1966 blev Sigfrid Fjellander bispeviet med ansvar for Nordens lande. Biskop James I. Wedgwood besøgte Stockholm og Göteborg, og jeg tror også København i 1920-tallet.

Det var biskop James I. Wedgwood, som sammen med C.W. Leadbeater og Dr. Annie Besant påtog sig det store arbejde med at fornye og reorganisere den oprindelige kirke, og de gav kristendommen den største gave man kan tænke sig, nemlig at genfinde/återfinna den indre visdomskilde/-källan og tradition.

Grundet Corona-pandemien finder vor planlagte Dansk-Svenske sommersamling udskudt/framflyttad til start af September og på Tjörn i Sverige. Hold dig opdateret om hvornår/når Sommercampen finder sted på hjemmesiden.

✠ Bertil Mebius-Schröder

GNOSTICA udkommer med 4 numre pr. år og udgives af Liberal Katolsk Kirke, internationalt »The Liberal Catholic Church«, afspejlende den tidløse Visdom sådan som den udfolder sig gennem Religion, Videnskab og Filosofi.

Foreningsmedlemmer og intresserade modtager GNOSTICA kostnadsfrit,

Artiklar uttrycker författarens åsikt och inte nödvändigtvis redaktionen. Donationer mottages gärna på Swish 1234 382 701 eller postgiro 38 23 53-1.

Redaktör och ansvarig utgivare: Bertil Mebius-Schröder, bertil@liberalakatolskakyrkan.se

Påsken

C.W. Leadbeater

Oversat af Bent Christensen

Kirkens højtider er opdelt i flere grupper alt efter deres betydning. Som jeg tidligere har forklaret, udgør alle store højtider noget, vi kan kalde en oktav; det vil sige, at de festligholdes over en hel uge/vecka, og at den ottende dag faktisk er en gentagelse/upp-
prepning af den første dag. Påsken er den største af alle vore højtider – så stor, at festligholdelsen heraf varer endnu længere; og til dens ære/ära markeres den i hele fyrre/fyrtio dage, indtil vi kommer frem til Kristi Himmelfartsdag, og i den periode brænder/brinner det særlige/specielle påskelys som en indikation på, at denne højtid på alle måder/sätt er den største i det kristne kirkeår.

Ordet "Påske" stammer fra *Eostre*, der er navnet på den angelsaksiske gudinde for foråret. Der findes en yderligere oprindelse/ursprung bag/bakom dette, da navnet Eostre blot er en anden form for Ishtar, Ashtaroth af Astarte, Himlens Dronning. Selv/även denne oprindelse er igen, når vi går langt nok tilbage, udsprunget af ordet "Ush" fra Sanskrit, der betyder "lys". Fra "Ush" kommer ordet Ushas, der i Vedaerne/Vedaböckerna er navnet på dagryets jomfru/morgongryningens gudinna. Dybest set er påsken altså en fest for lyset – en festligholdelse af at lyset igen hæver/reser sig over verden.



Symbolikken omkring vores evolution samler sig omkring udspringet og udstrømningen af denne evolution - Sol-Guddommen, som i vores system kaldes "Logos" i henhold/förhållande til den græske/grekiske filosofi. Logos betyder "Ord". Det er den græske betegnelse/beteckning, der benyttes/ används i den velkendte og meget smukke tekst: "I begyndelsen var Ordet; og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud".

Lad os forsøge at forstå en smule af hvad disse ord betød for forfatteren af teksten. Den nutidige kristne tro er i stort omfang blevet materialistisk og ikke-filosofisk. Som jeg tidligere har sagt det, skyldes det hovedsageligt en yderst uheldig/olycklig og meget vedholdende/envis trossmæssig sam-

menblanding af den meget/mycket personlige jødiske stammegud, Jehova, med den Allerhøjeste Første Årsag til alle ting. Der er personer, der fastholder denne ulogiske forvirrende tanke om Gud som en Fader, men en primitiv og tyrannisk Fader, jaloux/svartsjuk og grusom/elak ud over alle jordiske erfaringer, og som meget lunefuld/nyckfullt giver det ene menneske sundhed ved fødslen, mens et andet menneske modtager udstrakt/utsträckt sygdom; som ved fødselen givet et menneske overflod/överflöd af rigdom, mens et andet fødes ind i skærende/svår fattigdom - og som er i stand til at kaste det ene menneske eller dem begge ned i helvedes evige pinseler/pinor efter døden, hvis ikke menneskene vil gøre vold mod det intellekt, som Han har udstyret dem med, og forgive/låtsas at tro på bestemte utrolige historier.

Det er sandt, at intet menneske kan forstå Gud; men vi kan i det mindste danne/skapa os en mere intelligent opfattelse af Gud end ovenstående udlægning, og første skridt/steg mod en sådan opfattelse er at erkende, at Gud har mange manifestationer. Om det Absolutte, det Uendelige og det Alt-omfattende kan vi på vort nuværende udviklingsstrin/utvecklingssteg ikke vide noget bortset fra, at Han er. Det, vi formår at udtrykke i den forbindelse/sammenhang, vil være som en begrænsning, og er derfor fejlagtig. Men i Gud findes der utallige universer, og i hvert univers findes

der millioner af solsystemer. Hvert solsystem rummer et udtryk af Guds mægtige Væsen, hvilket vi kalder "Sol-Guddommen", "Logos", - "Ordet" eller "Udtrykket for den uendelige Gud".

Denne Sol-guddom er Det, som mennesket betegner som "Gud" i vort solsystem. Han gennemtrænger solsystemet; der findes intet her, som ikke er i Gud. Alligevel eksisterer Han også over og udenfor systemet, hvor Han lever sit eget fantastiske og ufattelige liv blandt sine ligemænd/lika. Som det står skrevet i skrifter, der er ældre end vores: "Efter at have gennemtrængt hele universet med en del af mig selv - består jeg".

Ud af sit eget har den mægtige Sol-guddom vækket dette mægtige solsystem til live. Vi, der befinder os i det, er dele af Hans Liv under udvikling - vi er gnister af Hans guddommelige Ild. Fra Ham udspringer vi alle, og hertil skal vi alle vende tilbage. Han nedsender sig selv i stoffets/materiens verden og lider under formørkelse, korsfæstelse og død, men opstiger herefter igen ud af stoffet for at vi, menneskeheden, kan eksistere. Alt liv i solsystemet kommer fra Ham og derfor må de, der ønsker at fuldføre/fullgöra det som er fortalt/berättat för os; de, som ønsker at blive vise og blive indviet, følge i Hans fodspor og udvikle sig som Han har udviklet sig. Alle de gamle religioner har taget disse tanker til sig og har indvævet/vävt in dem i smukke symboler, der kun/endaft afviger



fra hinanden alt efter hvilken religion, kultur og hvilket folk der er tale om. Den samme symbolik, som indikerer og beskriver livet hos den Indviede i vendinger/meningar som livet hos Sol-guddommen, findes her i vores kristne kirke, og kommer til udtryk alt eftersom kirkeåret skrider frem.

Den første halvdel af året (fra advent og jul og frem til pinsedag) fremtræder som en aktiv, begi-

venhedsfuld del af sol-livet; og de efterfølgende seks måneder er helliget praktisering og bevaring af, hvad vi har lært. Vi kommer derfor ind i forholdsvis rolige/lugna vande/vatten til Trinitatis/Trefaldighet, søndag efter pinse; hvor alt forløber roligt/lugnt med kun/endaft få faste større højtider, hvoraf ingen er knyttet til Kristi livshistorie, som også er Sol-gudens liv.

Fort sættes på side 11.

THE BLESSED SACRAMENT

Rt. Rev. J. I. Wedgwood

Docteur ès Sciences de l'Université de Paris.

Denna artikel, skriven av Liberala Katolska Kyrkans grundläggare är hämtad från *The Liberal Catholic*, Vol II, Easter 1925. No 1.

Den ger oss på ett fint sätt en djupare förståelse för kraften i och det större syftet med den Sakramentala Välsignelseandakten

Students of the hidden side of Christianity know that when the Consecration of the Bread and Wine takes place in the Mass, the substance — substance, that which stands beneath or behind that bread and wine is changed by the Angel of the Presence who comes from the Christ, and that there flows through the Sacred Elements a direct ray of light, a line of living fire, from Our Blessed Lord, and through Him, we are told, even from the Second Person of the Blessed Trinity Himself. That is what is meant when it is said that the Bread is the Body of the Lord; for a body is that which is a vehicle of life or consciousness or power, that which expresses the life. Our physical bodies are the instruments that we use in this physical



world for expressing ourselves, and so also in this Sacrament the Bread is the Body of Christ in the sense that the life and the blessing of Christ pour through that Bread as their vehicle on the physical plane.

Whenever that Consecration takes place a great stream of influence pours forth from the Church over the surrounding neighbourhood, and there is a second manifestation of power when anyone who is present at the Service sends a thought of aspiration, of devotion, of worship to the Christ. A ray of living light connects him with the Sacrament upon the Altar. The adoration that he outpours calls forth from the Consecrated Host a great response, greater far, of course, than the effort he puts

out. That wondrous manifestation occurs whenever a thought of aspiration is sent up to the Throne of God in the Presence of the Blessed Sacrament, and upon that great fact in nature the Service of Benediction of the Blessed Sacrament is based.

There are Catholic countries where this worship is allowed to take place publicly, and on certain great Festivals of the Church the Host, the Consecrated Wafer, is carried through the streets in a magnificent procession, with all the pomp and splendour that the resources of the place can command, in the presence of thousands of people on bended knee offering worship and adoration. The power called forth in that way is tremendous. In non-Catholic countries such processions are very seldom seen, but in Sydney, for example, there is a Procession of the Blessed Sacrament which takes place on the Sunday after the Feast of Corpus Christi in the College grounds of the Roman Catholic Seminary at Manly. I remember going there myself on one occasion; there were hundreds of people gathered together and the power from the Blessed Sacrament as It was carried in procession was very great indeed. After the procession Benediction of the Blessed Sacrament is given. In Catholic countries the Benediction is often given several times in the course of the procession, occasionally they give it from some old ruined church, and it is altogether an ex-

ceedingly beautiful and awe-commanding ceremony.

This outpouring of the power of the Christ over thousands of people, the kindling of the spiritual principle within them, the fanning of the spirit into flame, is really a very wonderful thing; and in this Benediction of the Blessed Sacrament we have one special feature which causes it to differ from other benedictions. When a priest is ordained, he is ordained more along the line of the Holy Spirit than along either the line of the Father and the Son. At the Second Imposition the Bishop's hands are laid upon his head with the words, "Receive the Holy Ghost for the office and work of a Priest in the Church of God." He is opened up as a channel more along the line of the Holy Spirit than along the line of the other two great Streams of Influence in nature. The blessing, therefore, he gives personally draws more along that line; but in this Benediction of Blessed Sacrament we have a different working altogether. That draws upon the Second Person of the Blessed Trinity, upon the Wisdom Aspect of God rather the upon His Aspect as Creative Activity. An Angel comes from the Christ Himself in this Service, and it is through that Angel, as well as through the Sacred Host, that the Blessing is given to the people.

When the Blessed Sacrament is exposed upon the Altar, every thought of devotion that we send

out brings to us response a hundredfold. That is literally true, and so in this Service we have an opportunity of enormously quickening our spiritual growth. We have this tremendous power available for our use, and in proportion to the effort that we make, to the force that we send out, to the lifting up of our hearts and minds in devotion to the Christ, so will be this response that flows from Him towards us. That is one reason why in this Service we have a somewhat lengthy, though very beautiful Litany of twenty-one verses, in addition to the two other hymns that are used, the "O Salutaris Hostia" and the "Tantum Ergo". That is arranged so that all those present may gain the greatest benefit possible from the Service. Various sentiments are expressed in the course of the Litany; sometimes it is one Aspect of the Blessed Trinity, sometimes another Aspect that is invoked. Various ideas are placed before the people; different conceptions are brought before their minds. Everything is done that can be done to rouse and enkindle the fire of their devotion, in order that every person in the congregation in some way or another, through one sentiment or another that is expressed, have his devotion stirred and enflamed, and so may gain the full benefit of this quickening Life that is outpoured upon us, the Blessing from the Christ Himself.

All who join in these Services should put forth all the effort that

they can. In Roman Catholic Churches we find many people who are full of deep devotion, but their devotion is individual rather than congregational. During the Mass, for instance, they are mainly occupied with their own private devotions, except at certain great moments in the Service. What we are trying to do in the Liberal Catholic Movement is somewhat different. In the first place, we have the Liturgy in the vernacular, in our own English tongue, in order that everybody may understand what is being said. It is quite true that many people in the Roman Catholic Church do understand what is being said, because the English is written alongside the Latin, but in actual practice not so much attention is given to the Service as might be. For that reason amongst others, with us the Service is put into English. It is quite true, too, that where the Latin language is used we have a greater sonority of sound, so that more power flows out from the sound of the words than in the English. "Dominus Vobiscum" is certainly a more powerful sound than the English, "The Lord be with you." But much greater power is gained if we can have the mental co-operation of the people who are taking part in the worship.

What we desire to ensure in this particular Movement is that the people shall understand what is being done and shall be able themselves to co-operate intelli-



gently with it as a Body Corporate. Our people are expected to take every sentence that is sung in the Liturgy and to try to mean that sentence with their whole heart, with the full power of their understanding; and if we pour out the irresistible power of the will into what we are doing, we shall feel the tremendous response that will come from above. We must try to mean with the whole of the power that we can summon to our assistance every word that we say in the Service. In order that that may be done we have inserted such sentences only as can under normal circumstances conscientiously be said by any member of the congregation. Perhaps it is too much to hope that every sentence shall be entirely acceptable to everyone. But we have done our

best to ensure that. We do not ask the obviously impossible of our people, nor do we require them to express exaggerated sentiments to which they cannot live up; it is all made as straightforward as it can be, in order that we may in this way have the full power of the co-operation of the congregation in what is taking place.

In this Service of Benediction we approach the living Presence of the Christ. Let us make our offering to Him a worthy one. In the Roman Catholic Church a number of people show the utmost reverence and devotion. They kneel when they enter the church, where the Host is ever reserved. We may know where It is kept in a church by the red light before or on the side of the Altar. They genuflect in adoration and

worship. Where the Blessed Sacrament is exposed, as it is during Benediction, they go down on both knees in adoration, and that which they do with their body is done also with the heart and the mind. When they go to Communion they always genuflect before the Blessed Sacrament before they receive It, and before they depart. I would like our people to do the same, so that it might never be said that we were behindhand in devotion and reverence. We who have studied more deeply the hidden side of Christianity ought to show even greater devotion than those who live more upon faith perhaps than upon knowledge.

Let us strive to enkindle the same deep enthusiasm in our hearts for these holy things that those in other churches have, so that we may offer to Our Lord in this Blessed Sacrament of His Love an offering which is worthy, a great stream of love and of devotion ascending before Him, which can be used by Him for the helping and uplifting of those in the world who are in sorrow or distress. That is one great object of our worship, that the power which flows out from us to Him in our Services of praise and thanksgiving (for we serve not only by action but also by the use of our feelings and thoughts), may be such as can be used by Him for pouring out upon those who need help, who need power, thus bringing into their lives the spiritual benediction that flows from Him,

and which is augmented and distributed by our own cooperation with His mighty purpose.

Let us try, then, to mean every sentence in the Liturgy with the whole of the power, the whole of the will, the whole of the thought, the whole intensity of devotion and feeling that we can summon. Many Christian people have an untrue view of the Master Jesus, the Master of the Christian Church. They do not realize that His main characteristic is not so much gentleness as burning power, ardent devotion, that the mighty power which streams forth from Him burns up all the impurities, the dross of our lower nature, and kindles an intense response in our spiritual nature. That is the kind of devotion that we should offer to the Christ, a devotion that is strong and fiery and burning, a devotion that can be usefully employed for the uplifting and helping of our brethren. ♦



Fortsættes fra side 5.

I alle beslægtede religioner fødes Sol-guden altid midt i vinteren umiddelbar efter den korteste dag. Sol-guden bliver født den 24. december når stjernebilledet "Jomfruen/Jungfrun" står over horisonten. Derfor siges det, at Han fødes af en Jomfru; og efter fødselen, når solen har hævet/lyft sig op på himlen, fremstår stjernetegnet Jomfruen som symbol på den ubesmittede, uplettede/obeflækkede og himmelske Jomfru. Vi ser således, at der er et strejflys om beretningen af den ubesmittede undfangelse/befrugtningen, der/vilken ikke blot findes i vores religion, men også i mange andre ældre trosretninger.

Sol-guden genfødes/återføds, fordi den korteste dag på de nordlige breddegrader er passeret. Gennem/under flere måneder er dagene gradvis blevet kortere, som om Han var blevet besejret af mørket; men nu er denne formindskelse blevet overvundet, og Han begynder at genvinde/återfå sine kræfter, og natten viger langsom for den nye kraft. Han må dog stadig/fortfarande passere gennem vinterens storme og prøvelser, og det er derfor Sol-guden i den første del af sit liv i alle religioner altid er omgivet af modgang, sorg og vanskeligheder/svårigheter. Krishna led meget under forfølgelse, og måtte som barn skjule sig blandt kvægpasserne/boskapsskötarna, fordi kongen stræbte/strävade Ham på livet. Herren Jesus blev forfulgt

af Herodes, der forsøgte at dræbe/döda Ham. Vi finder den samme tråd løbe/gå gennem alle beretninger om Kristi liv i alle religioner.

Tusinder af år tidligere hører vi også om Osiris, der blev sønderlemmet/sönderskuren og tilintetgjort af Set. Først herefter blev Han igen samlet og genopstod/återuppstod. I det gamle Ægypten sørgede folket over den døde Osiris på samme måde/sätt, som visse kristne i dag sørger over Kristi død langfredag, og de giver udtryk for stor glæde gennem højtiden, der symboliserer en samling af det, der tidligere har været adskilt, ligesom vi nu glæder os i påskens højtid. Disse gamle religioner belærte alle om de samme sandheder, som vi lærer om i dag. Der er kun/bara én sandhed/sanning, selv/även om den kan være mangesidet; og fremstillingen heraf i de tidlige tider var ikke så meget anderledes end det, vi oplever i dag.

Vinterens storme og prøvelser er store, men Sol-guden overvinder dem alle, og Hans styrke vokser hele tiden i takt med, at dagene bliver længere frem mod forårsjævndøgn/vårdagjämning. Ved dette jævndøgn bliver dag og nat lige lange over hele verden; og herefter krydser solen linien, der betyder, at dagene på den nordlige halvkugle/halvklot stadig/fortsatt bliver længere, og Sol-gudens sejren/segner over natten er sikret.

Han hæver/reser sig triumferende og opstiger i himlene; modner/mognar kornet og frugterne - og nedsender Sit Liv i dem for at give dem substans, og gennem dem at ge sig Selv til sine tilbedere.

Vi må alle hver til vores tid gennemgå den lidelse, der symboliseres gennem korset. Vi må alle lære helt at sætte os selv til side for at hjælpe andre, men vi vil også alle opleve påskens glæde, genopstandelsen/återuppståelsen, sejren og triumfen over stoffet/materien.

Det forbliver som en evig og strålende sandhed. Sejren/segern, som mennesket opnår over den lavere/lägre natur, er noget, som hvert kristent menneske må hente gennem sit liv. Der må komme et tidspunkt i livet, hvor mennesket til sidst triumferer over det lavere stof/materia og hæver/lyfter sig ud af syndens og uvidenhedens mørke og ind i visdommens lys i et højere og renere liv.

Påsken er derfor ikke blot en mindefest/åminnelse for noget, der fandt sted/skedde for længe siden; den er virkelig en festligholdelse og et udtryk for taknemmelighed/tacksamhet for den sejr/seger, som mennesket har vundet, er ved/håller på at vinde og vil vinde gennem tiderne over alt, som er lavere og mindre udviklet. Der findes en guddommelig gnist i os alle. Kristus sagde: "I er guder; I er alle børn af den Allershøjeste".

I hver eneste af os er denne guddommelige gnist det sande menneske, og denne gnist mani-

fester sig på det lavere/lägre plan af menneskets sjæl/själ. Dette lavere plan manifesterer sig til endnu lavere planer af personligheden, der er det, vi på det fysiske plan kalder for Selvet.

Vi er blot et lille bitte/pyttelitet fragment af et fragment af den enestående virkelighed. Det, som vi oplever af os selv hernede, kan sammenlignes med kimen/grodden til fremtidens storhed. Hver af os er også en sjæl - ja, mere end det - vi er en ånd; den guddommelige ånd som langsom, langsom afdækker sig selv/lägger ifrån sig slöjan; som langsom udvikler de egenskaber, gennem hvilke den kan komme til udtryk, så mennesket kan begynde at erkende denne ånd for det, den er.

For øjeblikket brænder gnisten svagt, og vi er blot foran/framför begyndelsen/början til den højere del af vores udvikling. Det, at vi fremstår som mennesker, er en stor sejr, som vi allerede har vundet. Vi har passeret gennem alle de lavere trin/steg; mineralriget, planteriget, dyreriget i forgangne tidsaldre. Vi er nået frem til menneskeheden. Vi er blevet forenet/förenad med Faderen og har udviklet sjælen; og denne sjæl må nu vokse og ekspandere. På samme måde/sätt som personligheden må blive ét med sjælen, således må sjælen også blive ét med den guddommelige gnist, som den repræsenterer; og den guddommelige gnist fejrer/sveper herefter senere tilbage ind i den evige flamme, som den er en del af, - og Gud er i alt overalt.



Hvert trin/steg i denne udvikling er en sejr, hvert trin af denne udvikling er i sin dybeste betydning en genopstandelse/återuppståelse - en opstigning fra det lavere/lägre til det højere/högre.

Kristi liv er prototypen på livet hos hver eneste af Hans efterfølgere. Også vi må passere gennem disse trin/steg, de stadier og indvielser, som Kristus har passeret gennem. Gennem hele påske-ugen/veckan må vi sammen med Ham/Honom lide al sorgen og smerten - en formelig/symbolisk korsfæstelse af alt, som synes af værdi for mennesket. Den, der holder ud til enden/slutet; den, der passerer gennem denne prøve/prövning og består, for ham bliver påskens herlighed åbenbaret, og han vil vinde en sejr, der gør ham til mere end et menneske; som hæver/upplyfter ham/honom til planet for Kristi ånd. Denne sejr skal vindes af hver eneste af os; og når vi takker Gud for påskens højtid, takker vi samtidig for denne enestående

mulighed og for, at der allerede nu findes mange, som har forstået og sét denne mulighed.

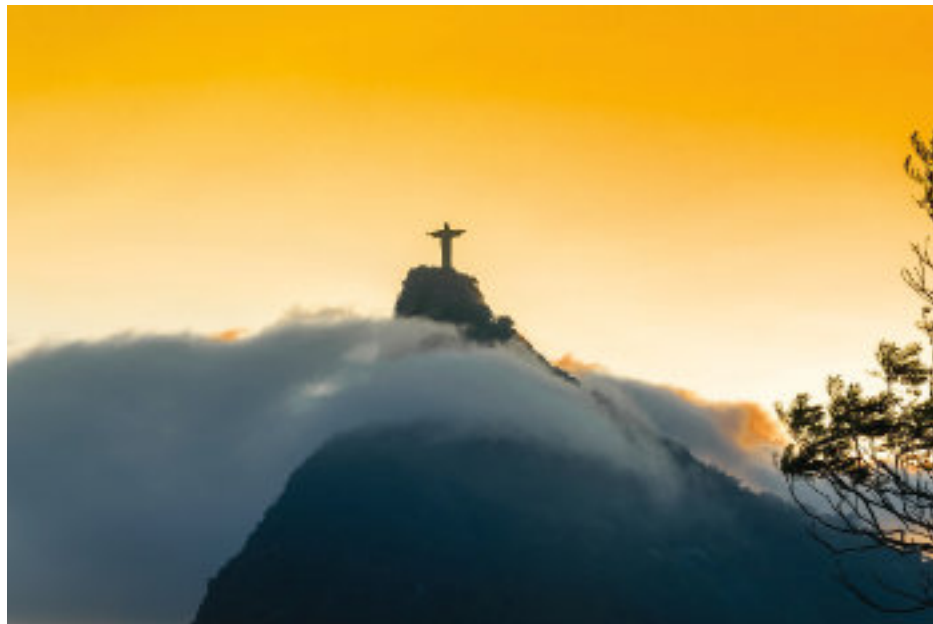
Det er rigtigt, at vi kun oplever få af disse mennesker; for de, der opstiger til en sådan højde, holder sig afsondret/fjärran fra det almindelige menneskelige liv, hvilket er en nødvendighed for dem. Deres mål er så forskelligt/olikt fra det almindelige/vanliga menneskes, at det nødvendigvis også må betyde, at deres liv vil være anderledes. Det er vanskeligt/svårt for dem at nå deres mål, når de samtidig skal være en del af den travle/upptagna verden.

Der findes dem - selv efter at de har nået dette høje mål - der har behov for at hjælpe andre i deres arbejde her på jorden; men i så fald vil de leve et meget anspændt liv, der kan byde på mange prøvelser. Det kan ikke være et liv i lykke i ordets almindelige betydning, selvom det altid er et liv, der rummer åndelig og indre lykke, fordi der findes en glæde, som intet jordisk kan røre.

Ingen modgang, ingen smerte og ingen lidelser her på jorden kan påvirke foreningen med Gud, som sådanne mennesker har opnået; og selvom deres liv hernede kan være fyldt med nok så megen smerte, anstrengelse og kamp, er herligheden dog langt større, end noget ord kan beskrive – og de midlertidige/tillfälliga jordiske plager/plågor er for disse mennesker for intet at regne i forhold til den langt større herlighed.

Det er denne mulighed, som vi takker Gud for; og som jeg tidligere har sagt, takker vi Ham også for, at der er mange, som når målet og herigennem viser os andre, at også vi har mulighed for at nå lige så langt. Når eksempler på store helgener/helgon eller mægtige engle/änglar præsenteres for os, er jeg sommetider/ibland bange/rädd for, at det hele virker

for urealistisk og umuligt for os mennesker. Vi føler/känner måske /kanske ”ja, det er udmærket, når der er én, der når disse højder; men hvad med os andre, der befinder os så langt derfra – så mange tidsaldre bagud?” Alligevel er det sådan, at alle dem, der kan se de højere niveauer; alle, der kan se trinene/stegen på livets stige/stege over os og under os, er samstemmende i deres udtalelser om, at de kan se mennesker stå på hvert eneste af trinene. De, der står på trin så langt over os, at de i deres viden/kunnskap og gennem deres kraft synes at fremtræde som guder for os, de fortæller os, at det ikke var længe siden, at de stod, hvor vi nu står; og at vi, hvis om vi er standhaftige, ubetinget og uden tvivl også vil komme til at stå, hvor de nu befinder sig.



”Når Kristus er opsteget, skal vi andre også opstige” var det gamle argument, og det er sandt på mange måder/sätt. Da Kristus har besejret ondskaben, fordi han hævede/reste sig over stoffet/materien, har andre også været i stand til at følge ham og gøre det samme; og fordi/eftersom de har gjort det, skal vi også gøre det.

Påskan er en enestående virkelighed for hver af os - som den også var det for Ham. I julen synger vi ikke blot om ihukommelse/åminnelsen af sejren i forbindelse med Kristi fødsel - vi synger også om en personlig mulighed. Det var ikke blot billedlig/bildligt tale, da vi sagde: ”Os er et barn født, os er der født en Søn”. Hver eneste af os har muligheden, og vi bør føle/känna, at med storheden i genopstandelsen i påskan og gennem det godes mægtige sejr over det onde er muligheden en absolut og aktuel virkelighed for hvert eneste menneske. Muligheden er ikke noget, der er langt borte og udenfor rækkevidde, og som måske eller måske ikke kaster sin herlighed på os, men derimod et tydeligt skridt som hvert menneske her eller andre steder vil tage i fremtiden; en virkelig ting, som vi med sikkerhed kan se frem til som noget, vi vil nå.

Nogle/några mennesker vil nå frem ret hurtigt/fort; nogle vil være længere tid om at nå frem - det bestemmer vi selv. Vi kan fremskynde eller opsætte/försena vores rejse frem mod dette strålende mål, men vi kan ikke sætte os udenfor udviklingens vej

for altid. Uanset hvad vi gør, kan vi ikke undgå vores endelige sejr. Der findes mennesker, som vi vil betegne som onde, hvilket betyder, at de har strejft om/rört sig langt borte fra den direkte vej/vägen til Gud. De er onde, fordi de er tåbelige/dumma og uvidende, fordi de ikke forstår; men uanset hvor langt de end må være kommet bort fra den store vej, vil de vende tilbage til den, for det er, hvad Gud havde bestemt for dem fra begyndelsen af. De vil muligvis vende ryggen mod lyset; de vil måske forsinke deres fremfærd, men påvirkningen fra Den Stores Vilje vil bringe dem tilbage på vejen før eller siden/senare; og de, der nu er uvidende, må lære sandheden om Gud. De, der sidder i mørke skal føle/uppleva lyset; de, der for øjeblikket føler/känner sig som i Getsemane Have/trädgård; de, der føler, at de lider under prøvelser – også de vil opleve storheden i påskens sejr, det godes fuldstændige sejr over det onde.

I Hans genopstandelse ser vi alvoren i vores egen. Fordi/eftersom Logos selv er nedgået/nedstigit i stoffet/materien, har triumferet og er opsteget herfra; fordi/eftersom Kristus, den store Verdenslærer, også på samme måde/sätt har passeret gennem samme erfaring, er det helt sikkert, at hver eneste af os, når tiden kommer til at udholde denne lidelse og korsfæstelse, da vil blive ført, som den førte Ham frem til genopstandelsens større storhed og endelige triumf – en

triumf der er endelig, da den er baseret på erfaring.

Den indviede/invigde véd, hvorpå/vad han tror; og stoffet/materien kan aldrig mere beherske ham igen, idet han har lært, at al stof og ånd er lige dele af Gud og ligeligt indeholdt i den guddommelige plan, der fører os frem til denne strålende sejr. Sejren består i at blive ét med Ham – ét med Ham der er i alt, overalt. Derfor er det en evig sejr; derfor gælder/gæller den for altid; derfor er der ingen tvivl og ingen tøven/tvekan, for når vi er ét med Ham, véd vi. Da vil vi være som Ham, fordi vi ser Ham, som Han er; fordi vi virkelig véd, og derfor kan vi ikke falde tilbage.

De Bibeltekster, der læses for os i påsken, kan vi vælge enten at betragte allegorisk eller som historiske begivenheder/hændelser der finder sted/äger rum på det fysiske plan.

Det står os helt frit at tro herpå eller ikke; men de fleste af os mener, at teksterne på en symbolsk måde/sätt indeholder en stor og mægtig sandhed.

Derfor er påsken for os en strålende højtid; og derfor fejrer vi den på enhver/varje måde/sätt, vi kan. Derfor har vi sand glæde ved at udveksle den

traditionelle påkehilsen med andre. Ligesom vi juledag tilønsker hinanden/varandra en glædelig jul, således hilste de første kristne også hinanden/varandra, når de mødtes, med ordene: "Herren er opsteget", og svaret hertil var: "Han er virkelig opsteget". Ikke fra den jordiske grav, men fra stoffets/materiens grav; opsteget i sandhed og i en storslået/storslagen virkelighed – opsteget for alle.

I Hans sejr triumferer også vi, og i Herrens glæde fryder/fröjdar Hans Kirke sig også. ♦



Var med oss denna dag

Herre, var med oss denna dag.
Inom oss för att rena oss:
Ovanför oss för att dra oss upp:
Under oss för att stödja oss:
Framför oss för att leda oss:
Bakom oss för att skydda oss.

S:t Patrick (ca 385 - 461)

O Ljusets Fader

O Ljusets Fader, i vilken intet mörker är, vi ber dig att fylla våra hjärtan med lugn och frid och i oss öppna själens ögon, så att vi i tron må se den strålgans och härlighet du utgjuter över oss, dina tjänare.

Från Liberala Katolska Kyrkans Liturgi.

Biskop Leadbeater gav denna bön till sina studerande i Melbourne i Australien, att användas som daglig meditation.

UNIVERSELL ENHETSMEDITATION

O, Barmhärtige Herre, jag går in i Din strålande närvaro, jag tar med mig ceremoniellt arbete utfört för Dig och i Ditt Namn. Jag önskar att bli en bättre tjänare, och jag öppnar mitt hjärta och sinne för kraften i Ditt namn. Jag öppnar mig för Din glädje och Din Frid.

I Din närvaro genomströmmas mitt innersta av Din Kärlek. Kärleken som är mild, vänlig och hjälpsam. Jag må därför ge kärlek, mildhet, vänlighet och hjälpsamhet till alla människor.

I Din närvaro genomstrålas jag av Din glädje. Din Glädje som är ljus, strålande, och evigt ung. Jag må därför föra Din Glädje till alla dem som behöver stöd och uppmuntran.

I Din närvaro omsluts jag av Din Frid och uppfylls av välbehag och visdom, ro och stilhet. Din Frid, som övergår allt förstånd. Jag må därför bli ett center för kärlek, glädje och fred i världen.

Jag lägger mina händer i Dina, med all min kärlek, tillit och trygghet, för Du är i sanning min Herre. Från det överkliga, led mig till det Verkliga, från mörker, led mig till Ljus, från död led mig till Evtigt Liv.

Vid Dina fötter och i Ljuset av Din Heliga Närvaro, strävar jag efter att se vem jag är.

Jag är inte denna kropp som tillhör skuggvärlden; jag är inte de begär som påverkar den; jag är inte de tankar som uppfyller mitt sinne; jag är inte mitt sinne.

Jag är den Gudomliga Flamman i mitt hjärta, evig, odödlig, utan ålder, utan början och utan slut.

Mer strålande än solen, vitare än snön, oberörd och obefläckad av materiens hand; finare än Ether är Anden i mitt hjärta. Jag och min Fader är Ett.

Jag ärar Dig, jag tillbeder dig; Du är mitt Liv, mitt Andedrag, mitt Väsen, mitt Allt. Jag är i Dig och Du är i mig.

Led mig, barmhärtige Herre, genom Din gränslösa Kärlek till förening med Dig, och till den Evtiga och Innersta Kärleken. I Din Kärlek vilar jag för evigt. Amen.





UTDRAG FRÅN PRINCIPFÖRKLARINGEN

Utdrag från Liberala Katolska Kyrkans officiella dokument ”Principförklaring och kort Lärosammanfattning”.

1. Liberala Katolska Kyrkan förkunnar Guds existens; oändlig, evig, över-sinnlig och inneboende. Han är det Ena Väsendet från vilket alla existens-former härstammar. ”I Honom är det som vi lever och rör oss och är till”, (Apg 17:28).
2. Gud manifesterar sig i sitt universum som en Treenighet, vilken i den kristna religionen kallas Fader, Son och HeligAnde, Tre Personer i en Gud, av samma väsen, samma Evighet; Fadern orsaken till allt, Sonen, Ordet som blev gjort till kött och bodde ibland oss, Den Helige Ande livgivaren, inspirationskällan, heliggöraren.
3. Människan är en förening av ande, själ och kropp. Människans ande, gjord efter Guds avbild, är till sitt väsen gudomlig. Därför kan hon inte upphöra att existera; hon är evig och hennes framtid är en, vars härlighet och glans är utan gräns.
4. Kristus lever ständigt som en mäktig andlig närvaro i världen, ledande och upprätthållande sitt folk. Den gudomlighet som var manifesterad i Honom är gradvis under framträdande i varje människa ”tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet”, (Ef 4:13).
5. Världen är skådeplatsen för en ordnad plan, enligt vilken människans ande, genom att hon upprepade gånger uttrycker sig själv under varierande levnadsvillkor och erfarenheter, ständigt utvecklar sina krafter. Detta andliga framträdande äger rum under en okränkbar lag om orsak och verkan. ”Vad människan sår, det skall hon också skörda”, (Gal 6:7). Hennes göranden och låtande i varje fysisk inkarnation bestämmer i stor utsträckning hennes erfarenheter efter döden i den mellanliggande dimensionen (eller reningens värld) och i den himmelska världen/dimensionen och påverkar i hög grad förhållandena vid hennes nästa födelse. Människan är en länk i en vidsträckt livskedja, som sträcker sig från det högsta till det lägsta. Så som hon hjälper dem som står lägre, så får hon hjälp av dem som står ovan henne på livsstegen, sålunda erhållande en fri nådegåva. Det finns ett de Heligas Samfund av

rättfärdiga, fullkomnade människor eller helgon, som hjälper mänskosläktet. Det finns en ordnad skara av styrande änglar.

6. Människan har etiska plikter mot sig själv och andra. ”Du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd. Detta är det största och första budet. Därefter kommer ett som är detta likt: Du skall älska din nästa såsom dig själv. På dessa två bud vilar hela lagen och profeterna” (Matt 22:37-40). Det är människans plikt att lära sig urskilja det gudomliga ljuset inom sig själv och andra, det ljus ”som upplyser alla människor” (Joh 1:9). Emedan människorna är Guds barn, är de systrar och bröder och oskiljaktigt sammanlänkade; det som skadar den ene, skadar hela brödrakretsen. Således har människan en plikt mot Gud både inom sig själv och andra; för det första, att ständigt sträva att leva upp till det högsta i henne, varigenom det blir möjligt för Gud inom henne att komma till ett alltmer fulländat uttryck; för det andra, att erkänna broderskapets faktum genom oupphörlig strävan mot osjälviskhet genom kärlek, hänsyn och tjänande gentemot sina medmänniskor. Att tjäna mänskligheten, hysa vördnad för allt liv och offra det lägre självet för det högre är lagar för andlig växt.

7. Kristus instiftade olika sakrament genom vilka en inre och andlig nåd ges åt oss genom ett yttre synligt tecken. Det finns sju kyrkobruk som kan räknas som sakrament, nämligen Dopet, Konfirmationen, den Heliga Eukaristien (mässan), Avlösningen, den Heliga smörjelsen, Äktenskapet, och de Heliga Ordinationerna. Läran om dessa sakrament är i tillräcklig utsträckning framställd i Liberala Katolska Kyrkans liturgi. Kristus är det levande över-huvudet i den kyrka som Han grundat och Han är den verkliga utdelaren av alla sakrament.

Eftersom Liberala Katolska Kyrkan välkomnar till medlemskap alla som söker sanning, kräver den inte, att dess medlemmar i varje detalj accepterar denna Principförklaring och Lärosammanfattning. Den må emellertid anses utgöra Liberala Katolska Kyrkans särskilda bidrag till det kristna tänkandet.

Biskoparna i Liberala Katolska Kyrkan är beredda att till ordination antaga endast de kandidater som finner sig stå i allmän överensstämmelse med denna Principförklaring och Lärosammanfattning.

*Utdrag från ”Liberala Katolska Kyrkans
Principförklaring och kort Lärosammanfattning”.*

**LIBERAL KATOLSK
KIRKE, KØBENHAVN,
Sophiamenigheden
Hvidovrevej 215, Hvidovre**

**NB: Hold dig opdateret på
hjemmesiden vedr. eventuelle
Corona-restriktioner.**

**Program
Forår 2020**

Lørdag	1 feb	kl. 17.00	Helbredelsestjeneste og Benediction
Søndag	2 feb	kl. 11.00	Messe. Kyndelmisse, velsignelse af lysene. <i>Biskop Bertil besøger os begge dage.</i>
Lørdag	29 feb	kl. 19.00	Helbredelsestjeneste og Benediction
Søndag	1 mars	kl. 11.00	Messe ved præst Niels Diderik.
Lørdag	11 april	kl. 19.00	Aflyst: Helbredelsestjeneste og Benediction
Søndag	12 april	kl. 11.00	Aflyst: Biskop Bertil besøger os begge dage.
Lørdag	2 maj	kl. 19.00	Aflyst: Helbredelsestjeneste og Benediction
Søndag	3 maj	kl. 11.00	Aflyst: Messe ved præst Niels Diderik.
Lørdag	30 maj	kl. 19.00	Helbredelsestjeneste og Benediction
Søndag	31 maj	kl. 11.00	Messe ved præst Niels Diderik.



**LIBERALA KATOLSKA
KYRKAN I GÖTEBORG
Program Våren 2020**

Johanneskyrkan, Göteborg

**OBS: Håll dig uppdaterad på hemsidan
ang. Eventuellt fler inställda datum
pga Corona-restriktioner.**

Söndag	12 jan	kl. 15.00	Mässa.
Söndag	16 feb	kl. 15.00	Mässa.
Söndag	1 mars	kl. 15.00	Mässa.
Tisdag	14 april	kl. 19.00	Inställt: Introduktion: Kristendomens inre väsen 2,
Tisdag	5 maj	kl. 19.00	Inställt: - " - : Båda i Jakobskyrkan.
Söndag	19 april	kl. 15.00	Inställt: Läkegudstjänst och Välsignelseandakt.
Söndag	10 maj	kl. 15.00	Mässa.
Söndag	31 maj	kl. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt.



LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE - DANMARK

Regionalbiskop Bertil Mebius-Schröder,
Norra Skeppspromenaden 2, 417 63 Göteborg, Sverige
Telefon: + 46 707 170018, E-mail: bertil@liberalakatolskakyrkan.se

The Liberal Catholic Church

Presiding Archbishop: The Most Rev. William Downey
E-mail: w.downey@sbcglobal.net

GÖTEBORG. S:t Gabriels församling håller gudstjänst i:

Johanneskyrkan Johannes Kyrkogång 1, Göteborg

Församlingens postgiro: 38 23 53-1

Församlingens Swish: 1234 382 701

www.liberalakatolskakyrkan.se

LUND

Gunnel Schröder

Telefon: +46 723 112654

E-mail: gunnel.schroder@comhem.se

KØBENHAVN, Sophiamenigheden

www.liberalkatolskkirke.dk

Hvidovrevej 215, Hvidovre

Præst: Niels Diderik

Email: diderik@newmail.dk

Ministrant: Gienger Møller

Telefon: +45 6083 3704

Email: fedtnok@msn.com

Ministrant: Jette Christensen

Telefon: +45 4110 8470

Email: jettedortea@hotmail.com

SØNDERJYLLAND

Birthe Beatrice Olsen

Telefon: +45 5151 3430

trisse@knhj.dk

GNOSTICA är Liberala Katolska Kyrkans officiella tidning och utkommer med 4 nummer/år. Syftet är att spegla den tidlösa visdommen som den uttrycker sig genom religion, vetenskap och filosofi. Artiklar uttrycker författarens åsikt och inte nödvändigtvis redaktionen. Donationer mottages gärna på Swish 1234 382 701 eller postgiro 38 23 53-1. Redaktör och ansvarig utgivare: Bertil Mebius-Schröder, bertil@liberalakatolskakyrkan.se

Hvad er Liberal Katolsk Kirke?

Liberal Katolsk Kirkes "The Liberal Catholic Church" formål/syfte er at fremme dens Herres, Kristi arbejde i verden og at bringe næring til Hans folk. Det er et uafhængigt/sjælvstændigt, selvstyrende samfund, ikke underkastet Pavestolen i Rom eller nogen anden myndighed udenfor dens egen jurisdiktion. Den er hverken romersk katolsk eller protestantisk, men universel. Den kaldes på globalt plan liberal katolsk, fordi dens standpunkt er både liberalt og katolsk. Katolsk betyder universel.

Liberal Katolsk Kirke slutter/anslutter sig til den historiske tradition. Den ønsker at bevare den katolske form for gudstjeneste med dens statelige ritualer og dybe mysterier og stadige vidnesbyrd om den sakramentale nådes virkelighed med den mest omfattende intellektuelle frihed og ærbødighed/vördnad for den enkeltes/enskildes samvittighed/samvete. Sin egentlige inspiration henter/hämtar den fra den inderlige tro på den levende Kristus. Den anerkender i ordets fulde og bogstavelige betydning Kristi vidunderlige løfte: "Og se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende". Matt. 28.20, og "Hvor to eller tre er forsamlet i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem". Matt. 18.20.

Ved virkelig at indfri dette løfte, mener kirken, har vor Herre også indstiftet visse ritus eller sakramenter (mysterier) som særlige kanaler for Hans kraft og velsignelse. Ved hjælp af disse "nådemidler" er Han stadig/fortfarande tilstede/närvarande i Sin Kirke og skænker derved sine tilhængere det vidunderlige privilegium at være i forbindelse og fælleskab med Ham og blive ledet og skærmet/skyddad af Ham på hvert trin/steg fra vugge til grav.

Liberal Katolsk Kirke anerkender de syv sakramenter Dåben, Konfirmationen, den Hellige Nadver, Absolutionen, den Hellige Salvning, det Hellige Ægteskab og de Hellige Ordener. Den våger/vakar nidkært over udførelsen af den sakramentale ritus og den har bevaret den biskoppelige succession, som er anerkendt gyldigt af alle de Kirker i

Kristenheden, der hævder ordenernes apostoliske succession som en trosartikel. Kirken betragter den Hellige Skrift, trosbekendelserne og andre af Kirkens traditioner, som de kar/kärl, hvori Kristi lære er overleveret til Hans efterfølgere, men forlener dem ikke med bogstavelig ufejlbarlighed.

Liberal Katolsk Kirke lader sine medlemmer have fuldstændig frihed vedrørende fortolkning af trosbekendelser, hellige skrifter og traditioner og dens liturgi og lære. Troen må være resultatet af den enkeltes/enskildes studium og intuition og ikke gå forud for disse.

Liberal Katolsk Kirke er ikke en ny kirke, den er en del af den Ene Hellige Katolske og Apostoliske Kirke – denne historiske kirke, som i virkeligheden er een, trods mange ydre afdelinger både i øst og vest, eftersom Kristi Ene Liv besjæler og opretholder den gennem de sakramenter Han har indstiftet. Den bestræber sig for at bringe Kirken i forbindelse med alt, hvad der er godt og sandt i den moderne nye tænkning, alt det, der kommer frem i den nye "Grænselands Videnskab": mysticisme, teosofi, ny tankebevægelse, psykisk forskning og andre beslægtede bevægelser. Kirken tror, at det gamle ritus for sakramenternes forvaltning i alt væsentligt er bygget på Kristi visdom og derfor i høj grad må være videnskabelig, og studiet af deres virkning på menneskets natur derfor må ligge indenfor mulighedernes grænse.

Liberal Katolsk Kirke ønsker at blive en gnostisk kirke i den forstand, at den ønsker at hjælpe sine medlemmer til førstehånds kundskab om åndelige sandheder/sanningar. De ældgamle/uråldriga veje: Renselsen, Oplysningen og Foreningen ligger stadig/alltjämt åbne for den, der ad denne traditionelle vej vil søge discipelskab, eller direkte forbindelse med Mesteren, hvilket bør være enhver alvorlig kristens mål, thi "Korsets Vej" betyder den gradvise udfoldelse af kristusånden i mennesket og som hjælp hertil er Hans Hellige Kirkes sakramenter bestemte.

Biskop Otto Viking,
Nordens biskop 1946–1966